

Homilie

6de Paaszondag - 17 mei 2020

Filippus was tot diaken gewijd, samen met nog zes anderen.

En hij deed wat van hem verwacht werd. Hij ging op weg, tot in Samaria zelfs, waar joden meestal niet welkom waren.

En hij luisterde naar de mensen, naar hun zorgen en hun vragen, en hij trok het zich aan, en was hen nabij. Hij stak hen een hart onder de riem.

En hij had resultaat.

Zo waren er mensen die ontgoocheld waren, ze zagen het niet meer zitten, ze waren als het ware verlamd omdat ze twijfelden aan zichzelf. Zo waren er ook die verbitterd waren door wat hen was overkomen, hun stoppen sloegen door, het was alsof ze door een boze geest bezeten waren.

En Filippus verstond de kunst om hen te beluisteren, zijn arm om hun schouder te slaan, hen woorden van bemoediging toe te spreken, hen tot rust te brengen en voor hen nieuwe perspectieven te openen.

En gaandeweg groeide weer een lach op hun gezicht, ze trokken weer de straat op en gingen weer in zichzelf geloven. Ze konden het leven weer aan.

Het waren dagen van vreugde en blijheid, daar in die stad.

En wanneer Filippus de mensen vertelde over Jezus van Nazareth, in wiens naam hij handelde, en dat hij zich gedragen wist door Diegene, die Jezus 'zijn Vader' noemde, omdat hij alle mensen liefheeft, en ervan droomt dat ook de mensen mekaar zouden gaarne zien, ja, dan wilden ze graag ook volgeling van die Jezus zijn.

En Filippus nodigde hen uit om in het water te gaan staan en duidelijk te maken dat het hen menens was.

En dan kwamen de apostelen, Petrus en Johannes.

Die zegden tot de mensen van Samaria: 'Als jullie zo dankbaar zijn dat jullie Gods goedheid ontdekt hebben, dan zal dat aan jullie te zien zijn. Jullie geest-drift, jullie be-geest-ering, zal ook anderen op weg zetten naar een nieuw leven.

En ze richtten hun gebed tot God: 'beziel deze mensen met jouw Geest, zodat zij enthousiaste getuigen van Jou mogen worden.'

Dat staat te lezen in de eerste lezing van deze zondag.

En in de tweede lezing voegt de apostel Petrus er nog wat raadgevingen aan toe.

'Wanneer je merkt dat men het niet met je eens zal zijn, laat je er niet door ontmoedigen. Weet dat velen je naïef zullen vinden, belachelijk, of zelfs gevaarlijk. Ze zullen het je moeilijk maken. Maar laat niet toe dat ze je vertrouwen in Gods liefde zouden afpakken. Jezus heeft het ook zeer moeilijk gehad. Maar hij is niet afgeweken van zijn weg. Het is trouwens doordat hij consequent voor het goede is blijven kiezen, dat hij uiteindelijk onvergetelijk is geworden.'

En in het evangelie horen we Jezus zelf aan het woord, in wat we noemen 'zijn afscheidsrede'.

Het was duidelijk dat het ogenblik gekomen was waarop ze hem zouden komen ophalen. Die laatste woorden, die op zo een moment gesproken worden, en de tekens die gesteld worden, hebben groot gewicht.

We kennen dat ook wanneer wij vertellen over wat we van onze ouders meedragen.

In veel gevallen zeggen we: ons vader zegde nog op zijn sterfbed: ....

Of: onze moeder heeft ons nog allen bij zich geroepen ...

Dat zijn woorden en tekenen, die we blijven meedragen, hoe lang we zelf nog leven.

En wanneer Jezus zijn 'afscheidsrede' uitsprak, was dat nadat hij de voeten van zijn leerlingen had gewassen, en met hen het brood en de wijn had gedeeld.

'Doen jullie ook zo,' had hij eraan toegevoegd.

En ze hebben het gedaan, de eerste christenen. Ze zijn samengekomen.

Er staat 'in één of ander huis', en ze hebben het brood en de wijn met mekaar gedeeld, en zorg gedragen voor de noodlijdenden.

Ik weet niet of men er bij de keuze van de lezingen van deze zondag rekening mee heeft gehouden, maar er zit een mooie, drieledige opbouw in.

Eerst het doopsel:

opname in de christen gemeenschap van wie Jezus tot voorbeeld van zijn leven wil erkennen.

Dan het vormsel:

de handen opleggen opdat de gedoopte niet een passieve gelovige zou zijn, maar een be-geest –erde getuige van Gods liefde.

En tenslotte de eucharistie:

die liefde waar maken in gemeenschap en zorg voor mekaar.

Die drie sacramenten worden de initiatiesacramenten genoemd.

En in de eerste jaren van de kerk werden ze onmiddellijk na mekaar toegediend, want ze vullen mekaar aan.

Christen zijn is meer dan gedoopt zijn alleen, het is ook durven getuigen van wat je aanspreekt in Jezus' boodschap, en vooral ook proberen goed te zijn en zo Gods liefde door te geven.

Als Pastorale Eenheid Sint-Trudo hebben we dit ook als programma in onze Missietekst ingeschreven:

Als Pastorale Eenheid Assebroek geloven we:

- dat iedere mens gezegend en gedragen wordt door een levende en liefdevolle God;
- dat die liefde van God via mensen tastbaar bij mensen komt;
- dat mensen in het levensverhaal van Jezus van Nazareth een uitzonderlijk voorbeeld hebben hoe dit concreet kan worden uitgedragen;
- dat de beleving en verwezenlijking hiervan begint daar waar mensen leven naar zijn Geest.

Dit geloof is de basis van ons engagement: we willen antwoorden op het appel dat van God naar ons uitgaat om Zijn liefde zo authentiek en boeiend mogelijk gestalte te geven.

Als Pastorale Eenheid Assebroek vinden we het dan ook belangrijk:

- dat wij ons in ons eigen leven geïnspireerd weten door Gods liefde;
- dat dit voelbaar aanwezig is in onze omgang met elkaar en anderen, buren, familie en vrienden, mensen dichtbij en veraf;

- dat dit in het bijzonder ook blijkt uit onze omgang met zieken, rouwenden, armen, vluchtelingen en eenzamen zowel in onze geloofsgemeenschap als daarbuiten;
- dat iedereen onze liefdevolle nabijheid, respect en eerbied, zorg en gastvrijheid ervaart;
- dat we deze zorg en eerbied ook uitstralen in ons omgaan met de schepping.

Laten we blijven zoeken hoe we op deze manier kerk kunnen zijn samen.

En mochten we ons afvragen waar we Gods stem kunnen horen klinken, nog een toemaatje. Dinsdag avond heeft VRT1 het derde deel uitgezonden van 'Kinderen van de Holocaust'. Mensen die de concentratiekampen hebben overleefd, getuigden over de gruwel die ze er hebben meegemaakt.

Onvoorstelbaar wat het moet betekenen je ouders, je geliefden, je volksgenoten te zien oppakken, tot een nummer te zien degraderen, en te zien verdwijnen in de gaskamers. Onvoorstelbaar welk kwaad mensen andere mensen kunnen aandoen.

Hoe kun je aan deze mensen nog spreken over goedheid en liefde? Over een goede God?

Het greep dan ook naar de keel als op het einde van de uitzending Pol Sobol, een joodse man van 94 jaar, die beschreven had hoe hij zijn ouders en zijn broertje had zien weggeleiden naar de gaskamers, en welke gruwelen hij zelf had doorstaan, toch nog zegde:

'Ik geloof in de mens.

Want uiteindelijk zal het goede altijd terugkomen.

De mens heeft het nodig om goed te zijn.'

Zou het waar zijn dat de liefde, die God in ons hart heeft gelegd, sterker is dan het sterkste kwaad?

Pierre Breyne, priester